

[Landbrugsministeren.]

er nær så moderne og værdifuldt som det, statshusmændene kommer til at benytte sig af.

Det ærede medlem omtalte de farlige konsekvenser, som prisstigningerne på landbrugsvarer rummer. Det kan forsåvidt være rigtigt nok, men der er andre prisdannelser, der spiller en lige så stor, ja i og for sig en endnu større rolle, og jeg tror, det vil vise sig at være „uladsiggørligt“ i det lange løb at føre en prispolitik af den beskaffenhed, at man ensidigt binder landbrugsvarer og iøvrigt lader de andre prisdannelser få frit løb. Man kan måske forsøgsvis og overgangsvis, således som vi har gjort det ved det forlig, der blev fastlagt sidste vinter, prøve på at standse prisudviklingen, men man gør klogt i allerede nu at indrette sig på, at man ikke ensidigt kan gøre det overfor et bestemt område. Der må være en vis sammenhæng i tingene, hvis der i det lange løb skal være en mening i det.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh omtalte tillægsjordproblemet og gav udtryk for en vis skuffelse over, at begæret efter tillægsjord ikke har vist sig at være så stort, som man oprindeligt havde regnet med. Det giver mig anledning til at spørge, om man mon ikke i sin tid har overdimensioneret dette tillægsjordproblem — jeg synes i hvert fald, det er en meget nærliggende forklaring, når nu skuffelserne har vist sig.

Hvad angår tinglysning af forkøbsret på de ejendomme, som ligger under grundskyldsgrænsen, vil jeg fremhæve, at forudsætningen for at få tinglyst forkøbsret på ejendomme er, at der består et tillægsjordproblem. Det er det primære i situationen. Gør der ikke det, kan man overhovedet ikke med loven i hånd skride til tinglysning af forkøbsret på de pågældende ejendomme. Hvordan man så skal forholde sig med dem fremover, under forudsætning af at sagen startes på naturlig basis, altså på baggrund af et tillægsjordproblem, vil altid i nogen måde bero på et administrativt skøn. Jeg synes, det er fornuftigt først at se på, om de ejendomme, der ligger indenfor den pågældende kategori, på forhånd melder sig og er aktive og virksomme for at få en løsning. I så fald synes jeg der er en god baggrund for, at administrationen tager så praktisk på spørgsmålet som muligt og søger at få tillægsjordproblemet løst, mens den ellers ikke indlader sig videre på det. Jeg ved godt, at der bl. a. i pressen har været fremhævet visse eksempler i forbindelse med enkelte sager, og at man har været inde på, hvordan man skulle forholde sig, men jeg tror at

kunne fastslå her, at den holdning, man har taget til forskellige sager fra administrations side, har haft til formål at få det til at glide så praktisk og smertefrit som vel muligt, og det synes jeg der er grund til at påskønne.

Så kommer jeg til det ærede medlem hr. Niels Kr. Nielsen. Det er naturligt i denne forbindelse at komme ind på grundskyldsproblemet og grundskyldens indflydelse på udstykningen og på jordpriserne i det hele taget. Jeg er selvfølgelig ikke enig med det ærede medlem i de betragtninger, han gjorde gældende, idet jeg har den bestemte opfattelse, at det kun er en begrænset indflydelse, staten kan øve på de priser, hvortil jorden omsættes. Man gør da også den ene gang efter den anden den erfaring, at det, der kommer ud af alt det jag og hæs for at få ejendomsskatten og jordskatten presset op, til syvende og sidst er, at det går ud over husmændene. De får jordskatten foruden de store skatter, de har i forvejen, og derfor er det i grunden en dårlig tjeneste, man gør dem, når man går ind for den slags.

Det ærede medlem hr. Fuglsang sagde, at han ikke havde noget imod, at de unge skulle møde med en vis startkapital. Det er da forsåvidt en slags indrømmelse, men jeg vil gerne benytte lejligheden til overfor det ærede medlem at understrege, at indenfor administrationen, jordlovsudvalget og husmandskommissionerne har man lagt stor vægt på, at de, der melder sig som ansøgere, har en vis startkapital, ikke alene udfra den betragtning, at det rent økonomisk har stor værdi, men først og fremmest, kan jeg måske sige, fordi det, at de unge møder frem med beløb, de selv har sparet op, er udtryk for, at de kan administrere. Vi hørte for et øjeblik siden, hvor store værdier det er, man betror dem. Når staten betror dem et beløb af en så betragtelig størrelse som 80 000—90 000 kr., synes jeg, man må kunne stille det minimumskrav til dem, at de er i stand til at administrere og i stand til at omgås penge; ellers er det hele håbløst.

Hvad angår de omtalte andelsstalder, skal der ingen tvivl være om, at jeg ikke kan lide dem — det kan jeg bestemt ikke. Jeg kan også godt sige til det ærede medlem, at en af årsagerne er, at der er noget russisk over dem; de har karakter af noget kommunistisk af den ene eller den anden art, og det vil jeg altid være en modstander af og betænkelig ved. Det har altid været sådan, at noget af det fundamentale i landbruget, noget af det, man har tillagt stor betydning, var vekselvirkningen mellem den pågældende bruger og hans bedrift, det, at der